

אמונים נצח

דברות קודש מאת
כ"ק רבינו אב"ד שליט"א

י"ט שביעי של פסח תשפ"ה

לפני אמידת שירת הים ליל שב"ק שביעי של פסח
הזכרה שגם הדינים הם חסדים

רעווא דרעווין ונעילת החג שב"ק שביעי של פסח
החיזוק מיציאת מצרים וקריעת ים סוף להיות עבדי ה'
מתוך אמונה שלימה ומנוחת הנפש

פרשת שמיני
תשפ"ה

י"ל ע"י מכון
'אמונים נצח - קאסאן'

תוכן העניינים

♦ דברות קודש ♦

יו"ט שביעי של פסח תשפ"ה

לפני אמירת שירת הים ליל שב"ק שביעי של פסח תשפ"ה

ההכרה שגם הדינים הם חסדים.....ג

'בשמחה רבה ואמרו כולם' מעלת אמירת שירת הים ♦ 'ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי'
לעתידי יתגלה שכל הצרות היו לטובה ♦ 'ויאמינו בדבריו ישירו תהלתו' בכוח האמונה זוכים
לומר שירה תמיד ♦ 'מפי עליון לא תצא הרעות' הידיעה שאין רע יורד מלמעלה ♦ 'מים
רבים לא יוכלו לכבות את האהבה' בעת גילוי האהבה מתברר שהכל לטובה ♦ 'וביום השביעי
חג לה' מעלת יום שביעי של פסח

רעוא דרעווין ונעילת החג שב"ק שביעי של פסח תשפ"ה

החיזוק מיציאת מצרים וקריעת ים סוף להיות עבדי ה' מתוך אמונה שלימה
ומנוחת הנפש.....י

'שירה חדשה שבחו גאולים' שירת הים על גאולת הדעת ♦ 'זכר ליציאת מצרים' ההשפעה
הנצחית של יציאת מצרים ♦ 'שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה' ההתבוננות בבריאה
מחייבת את האמונה ♦ 'עבדי ה' ולא עבדי פרעה' תכלית יציאת מצרים להיות עבדי ה' ♦
'כאשר ציווני ה' אלוקי' עבודת ה' רק כדי לקיים רצון השי"ת ♦ 'ולישרי לב שמחה' השמחה
הנשפעת בכוח האמונה ♦ 'אנו ובנינו משועבדים היינו' הטפשות בשעבוד הנורא לפלאפון

לקבלת הדב"ק
ולכל ענייני הגלויין

ניתן לפנות לפקס הב"ל
אר לפר': 058.32.94976

יו"ל ע"י מבין
אמורים נצר - קאסאן
בית שמש

+++
פקס: 02.5666.566

דברות קודש

לפני אמירת שירת הים ליל שב"ק שביעי של פסח תשפ"ה

♦ 'אלוקים ברוך חסדך' ♦

ההכרה שגם הדינים הם חסדים

'בשמחה רבה ואמרו כולם' מעלת אמירת שירת הים ♦ 'ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי' לעתיד יתגלה שכל הצרות היו לטובה ♦ 'ויאמינו בדבריו ישירו תהלתו' בכוח האמונה זוכים לומר שירה תמיד ♦ 'מפי עליון לא תצא הרעות' הידיעה שאין רע יורד מלמעלה ♦ 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה' בעת גילוי האהבה מתברר שהכל לטובה ♦ 'וביום השביעי חג לה' מעלת יום שביעי של

פסח

'בשמחה רבה ואמרו כולם'

מעלת אמירת שירת הים

עומדים אנו לומר כעת את שירת הים לומר מה שאמרו בני ישראל בליל שביעי של פסח, אשר יחד כולם הודו והמליכו ואמרו בשמחה רבה שיר ושבח להשי"ת שקרע לנו את הים וגילה לעין כל את חיבתו הגדולה לבני ישראל עם קרובו. ונוראים הם דבריו של השל"ה הק' זי"ע (סידור השל"ה ד"ה אז יסיר) שכתב בזה"ל: 'באתי להקדים ולהודיע, כי לבאר דברי השירה הזאת, מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו ליבו, אילו היו כל השמים ריעות קלף וכל

הימים דיו וכל הקנים קולמוסים, אין די בהם לבאר חלק אחד מאלף אלפי אלפים רבואות משירה הזאת, ומה גם איש כמוני, וזה נותן לנו קצת הבנה בגודל הסודות והעניינים הרמוזים בשירה הזאת.

ובל זה מתעורר כאמור בזמן הזה על ידי אמירתנו את השירה בשמחה ובהודאה, עם התקשרות ועל דעת אנשי הדור דעה הקדושים, שאמרו אז את השירה כאיש אחד בלב אחד בדביקות נפלאה, עד כדי שנפסקה מהם גזירת המיתה שנגזרה על אדם הראשון, וכמו שביאר הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע (קדושת לוי פרשת צלח ד"ה א"י הא דאמר) שממטעם זה יכלו בני ישראל לומר

ה' ימלוך לעולם ועד' (שמות טו יט), אף שאמרו חז"ל (בר"ר א יג, ועי' נדרים י): שאסור לומר 'לה' עולה' אלא 'עולה לה', ופירשו המפרשים (שלה"ק מס' פסחים מנה עשרה דרוש א אלו רנו) שחוששים שמא ימות אחר שיאמר תיבת 'לה' ונמצא אומר שם שמים לבטלה, אבל גבי שירה פסקה זוהמתן והיו בני חורין ממלאך המוות, עכד"ק.

'ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי' לעתיד יתגלה שכל הצרות היו לטובה

בשונ"ת הלכות קמנות (ח"א ס' קפט) מקשה למה מגילת שיר השירים [שנהגו לאמרה בחג הפסח כמו שכתב הרמ"א (או"ח ס' תפ"ט)] אינה נכתבת אריח על גבי לבינה כשאר כל השירות (מגילה טז:). ומתרץ תירוצין נפלא, שהרי אמרו חז"ל (ידים פ"ג מ"ה) 'כל כתובים קודש ושיר השירים קודש קדשים', כיון שספר שיר השירים מדבר כולו על האהבה העצומה והנשגבה שאוהב השי"ת את עמו ישראל וכן על אהבת ישראל לאביהם שבשמים, שמים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה והיא בוערת בשלהבת קה. וממילא בשירה כזאת לא שייך שיהיה שום רווח והפסק כי האהבה היא תמידית ונצחית, ולכן כתובה ברציפות ובלי רווחים, ונבוא לבאר בע"ה את העומק בדבריו הנפלאים.

נודעים הם דברי הצל"ח במסכת פסחים (דף ג. ד"ה העולם הזה) שכתב מה ששמע בילדותו 'מהמנוח הרב החסיד המוכיח הגדול המפורסם מוהר"ר אפרים ריישר זצלה"ה מגיד דק"ק בראד' לבאר את דברי הגמרא שם שלא כעולם הזה העולם הבא, שבעולם הזה על בשורות טובות אומר ברוך דיין האמת, ואילו העולם הבא 'כולו הטוב והמטיב'. ולכאורה קשה, שעיקר החילוק הוא שבעוה"ב לא יהיו רעות כלל ורק לכן לא יהיה בו דיין האמת, וגם שם על בשורות רעות - אם יהיו - יברכו דיין האמת, ומאי שנא.

וכותב ליישב שם בזה הלשון: 'דכתיב (ישעיה יב א) 'אודך כי אנפת בי', לפי שמעלין לא תצא הרעות ואין דבר רע בא מהקב"ה והכל הוא לטובה, ואפילו הפרעניות שבא על האדם אינו רעה אבל טובה, לזכך אותו ולהכניע יצר הרע ולטהר הנשמה שיזכה לעולם שכולו טוב, אלא שהאדם בעולם הזה אינו מבין הדבר לאשורו ונדמה בעיניו כאילו הוא רעה. כמו החולה שעושין לו תחבושת ויש לו יסורים והחולה השומה צועק להסיר התחבושת, אבל החכם סובל בשמחה, וכן הוא יסורי הרשעים הם תחבושת. אמנם אחר מותו שרואה ומבין הטוב האמיתי,

הנעמון פרק 6)]. וכמו שפירש בזה הרח"ק
 הרר"ב ממעז'בוז' זי"ע (צוילנד דנהורל הנדמ"ס
 עמ' ס"ו) את נוסח הזמר שאומרים בליל שב"ק
 'מורה אני לפניך ה' או"א על כל החסד אשר
 עשית עימדי ואשר אתה עתיד לעשות עימי',
 שמטעם זה מודים כבר כעת גם על להבא,
 כיון שחוששים שמא בשעת מעשה לא נוכל
 להשיג שזה חסד ורחמים, ולכן משבחים על
 זה עוד קודם לכן.

ויתכן לומר שמטעם זה מצינו בקרבן תודה
 שמביא המקריב שלושים לחמי מצה
 ועשר לחמי חמץ (דל"ה רש"י ויקרא י"ד ד"ה אס על),
 כדי לשתף ולאחד בעת הזמן של נתינת
 התודה והשבח להשי"ת גם את המצבים
 הירודים הרמוזים בחמץ ולא רק את בחינת
 המצה של הזמנים הגבוהים, כי בזמן נעלה
 ונשגב של הקרבת קרבן התודה משיג האדם
 שגם מה שנראה כצרה הוא חסד גמור ועליו
 להודות על זה.

הצדיקים הקדושים זכי הראות השכילו
 לדעת ולזכור תמיד שגם הצרה
 היא טובה עצומה, וגם כאשר הרבה
 הרפתקאי ערו עליהו, זכרו בכל מצב שטובא
 גניז בגווייהו ושמוחו בכל מה שהביא הקדוש
 ברוך הוא עליהם. וכנודע (מורת הרמ"ו הנדמ"ס
 עמ' טע"ג) מה שאמר הרח"ק הרבי ר' זושא
 זי"ע למי ששאל אותו היאך אפשר לקיים את
 מאמר חז"ל (נדרות נד.) שיש לברך על הרעה

ובמו כן לעתיד לבוא בשנובה לזה
 במהרה, נאמר 'ביום ההוא אודך כי אנת
 בי', שנותן הודאה לשעבר על שנתאנה בו
 הקדוש ברוך הוא לפי שעה להטיבו
 באחריתו'.

ובזה פירש שם את דברי הגמרא, שרק כאן
 בזה העולם מברכים על בשורות רעות
 דיין האמת, כי נדמה לנו בעיני בשר שזהו
 רעה ולא טובה, אבל בעולם הבא, שאז
 יתברר לנו למפרע שהכל היה טובה וברכה
 נפלאה, אזי נברך על הכל - ואף על מה
 שנקרא כאן רעה - ברוך הטוב והמטיב.
 והדברים האלו צריכים ללוות את האדם בכל
 זמן ועת, וכחיום כשאנו נמצאים ביום טוב
 של האמונה הזמן גרמא להתחזק בזה ולקחת
 את החיזוק הלזה לכל הימים הבאים, לזכור
 ולשנן שמפי עליון לא תצא הרעה, וגם
 כשנדמה לעיני האדם שמתרגשת עליו צרה
 ועת קושי, יתחזק ויזכור שהכל לטובתו
 הנצחית מהאב הרחמן.

'וּיֵאֱמִינוּ בְּדִבְרֵי יִשְׁרָאֵל תְּהִלָּתוֹ'
 בכוח האמונה זוכים לומר שירה תמיד

אכן בזה העולם קשה עד מאוד להכיר בזה
 תמיד, וכדברי הצ"ח שרק כאן יש
 בחינה של דיין האמת, ולא תמיד יכול האדם
 להתבונן בזה ולהחדיר לנפשו את 'מנוחת
 נפש הבוטח' [לשון החובות הלבבות (שער

שעשה אהרן אלא 'לעולם אודך' בכל מצב
וזמן בידעו שהכל הוא תכלית הרחמים.

'מפי עליון לא תצא הרעות' הידיעה שאין רע יורד מלמעלה

כבר חזרנו הרבה פעמים על דברי הסמ"ג
שמונה במצווה י"ז [ורמו לדבר שמספר
י"ז עולה כמנין 'טוב'] את המצוות עשה של
'יודעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו
ה' אלוקך מייסרך' (דברים ט ה), וזה לשונו
הבהיר: 'מצוות עשה לצדק את הדין על
כל המאורע שנאמר (דברים ט ה) 'יודעת עם
לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה"א
מייסרך', דרשתי העשה הזה לרבים אם
אחר שעשה תשובה לא יבוא עניינו בטוב
כאשר בתחילה, מצוות עשה לחשוב בליבו
כי לטובתו נשתנו עניניו. כי קודם שעשה
תשובה היה הקדוש ברוך הוא משלם לו
שכר המצות שעשה בעולם הזה כדי
למורדו מן העולם הבא, שנאמר (דברים י ז)
'ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו לא
יאחר לשונאו אל פניו ישלם לו', וכדרך
שהוא עושה לשונאיו לשלם להם שכר
המצות שעשה בעולם הזה, כך משלם
לאוהביו לעולם עונש העבירות שעשו
בעולם הזה כדי שיהיו זכאין וקיימין לחיי
העולם הבא'.

כשם שמברכים על הטובה, וענה הוא ז"ל
שאינו יודע מהם 'רעות' באשר מעולם לא
היה לו דבר רע, זאת על אף שהיה עני מרוד
ומסובל בייסורים קשים ל"ע.

יש להתחזק בזה בכל הכוחות ולשנן תמיד
שהכל לטובה גם כשלא רואים בחוש
את הטובה, וכמה שמחה ומנוחה יש לאותם
שזוכים לחיות כך, כשהם זוכים בכל מצב
להיות בשמחה ושלווה, בלי מענות
ותרעומות על השי"ת ח"ו. או על חבריהם
שכביכול גרמו להם את הרעה הזאת. והזוכה
להילוך המחשבה הזה, ומתחזק בכל עת
לדעת שמן השמים מעמידים אותו בנסיונות
כדי לראות שהוא יקבלם בשמחה ובאהבה,
הרי הוא המאושר עלי אדמות.

ונודעים דברי הרה"ק התפארת שלמה
זי"ע (עטרת שלמה (דנינוצ'ק) אות נח,
צסס חתנו הגה"צ רבי ליפמן מרדומסק זצ"ל) שמפרש
בזה האי קרא שאמר דוד המלך עליו השלום
(מהלל ל יג) 'למען יזמרך כבוד ולא ידום ה'
אלוקי לעולם אודך', כי הנה מצינו במיתת
שני בני אהרן בפרשת שמיני (ויקרא י ג)
שאהרן הכהן הצדיק עליו את הדין והיה
במצב של 'יידום אהרן', ואמר התפארת
שלמה שיש דרגה יותר גבוהה מזה, והיא מה
שאמר דוד המלך כאן, שאפילו בעת צרה
יזמר ויתן כבוד להשי"ת, ולא ידום כמו

ומצוי הדבר מאוד אצל אחינו הבעלי תשובה שעושים מהפכה בכל חייהם ומתקרבים לשמירת התורה והמצוות, שדווקא אז באים עליהם ייסורים קשים וצרות רעות ורבות ל"ע, ובדיוק על זה כותב הסמ"ג את דבריו הברורים, שבמצב כזה חוב גמור ומצוות עשה מן התורה יש, לזכור ולשנן שהכל לטובה, אם כדי לכפר על כל עוונותיהם, או לסיבות אחרות, ובאמת אין בזה שום צרה ומקרה רע ח"ו.

היום בא לפני אברך אחד שיש לו איזה מקרה קשה עם אחד מילדיו, ושאלתו בפיו, שבכל יום אומר הוא בתפילת שחרית 'נותן לבהמה לחמה לבני עורב אשר יקראו' (מלכים קמז ט), ואינו מבין למה גרוע הוא מהעורב שרק קורא להשי"ת ומיד מקבל את מזונו (ויק"ר יט ב, ע"י כמזכרת מט:), ואילו הוא מרבה להתחנן ולהתפלל על צרתו ולית מאן דאשגח ביה, וכי 'הוא רע מן העורבים' (לשון רש"י שם ד"ה כפו) ומדוע דווקא עליו מתרנסת הצרה הזאת.

ואמרתי לו שקושיא מעיקרא ליתא, שכן בשלמא איש יהודי שיש בו נפש ונשמה קדושה שהיא חלק אלוק ממעל, אזי בכל דבר וענין קשה שמוגיע אליו מלעילא, רוצים לבחון אותו ולראות אם הוא משתדל בכל זאת להיות בשמחה

ובטוב לבב, לחייך ולשמוח, ולהתחזק באמונה ובטחון בצור עולמים שממנו הכל, וכל שרפי מעלה וקודשא בריך הוא עצמו כביכול עומדים וצופים לראות את התנהגותו, ממילא מובן וברור למה מנסים אותו. אבל מהעורב שאין לו לא נפש ולא נשמה ולא כלום, וכל חייו הם 'אין שטיק גארנישט', חולפים ועוברים כעורב"א פרח, ממנו לא רוצים כלום ולא מחכים למאומה, וברור שנותנים לו מיד את כל הצמרכיותיו ורצונותיו, וכי מי מאיתנו רוצה להתחלף עם העורב...

'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה' בעת גילוי האהבה מתברר שהכל לטובה

דאור הדברים האלו נשכיל להבין מעם הדבר שכל השירות נכתבות אריח על גבי לבנה ולבינה ע"ג אריח, כיון שבעולם הזה אי אפשר לומר תמיד שירה בלי שום הפסק ורווח, כי יש זמנים של חושך והסתר שבהם נראה שיש צער וצרה ומצוקה, והאדם עלול ועשוי ליפול ממדרגתו ולשכוח שהכל זהו רק חסד ורחמים, ולכן בכל השירות כולם יש הפסק ורווח בין התיבות.

מה שאין כן בשיר השירים קודש הקדשים, שמלא וגדוש בהתגלות עצומה של אהבת השי"ת לעמו ישראל, וכמים הפנים

ה' אחד', ממילא יכול הוא לומר את שיר השירים בלי שום רווח והפסק, ולברר ולגלות שגם בתוך בחינת אלוקים יש רק את הטוב הו"ה, בתכלית הרחמים והחסד, וכנ"ל.

'וביום השביעי חג לה' **מעלת יום שביעי של פסח**

זאת היא כוונתנו כעת באמרנו יחד בדביקות ובמסירות נפש את השירה הזאת לה', איננו מתכוונים להמשיך כעת פרנסה או שאר ענייני גשמיות, אלא עיקר רצוננו הוא ליכות שתאיר עלינו אותה ההארה והבהירות של האמונה, ההתגלות של 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו' (שמות יד לב), שנזכה תמיד לחיות עם היסוד הנ"ל ולזכור שכל העובר עלינו הוא טובה וברכה, ועל ידי זה נתנהג תמיד בהשתוות ובמנוחת הנפש, בלי שום מרדה ויגון ואנחה.

בפרט ביום גדול וקדוש כזה, אשר הרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע הפליג לאמר (הוצא צליקוטי הרי"ם לשש"פ ד"ה מה) שגדול יום זה כדוגמת לעתיד לבוא, ולכן אין בו שום מצווה מיוחדת כמו ביום הראשון, בבחינת 'מצוות במלות לעתיד לבוא' (דה סא:), ומרוב בחירות הארת היום, אין נצרך לשום מצווה כדי להמשיך את אור היום טוב הגדול הזה. וממילא הזמן מסוגל מאוד ליכות לבחינת

לפנים - באהבת עם ישראל לבורא ית"ש, אין שום רווח והפסק, כי כאמור מדברי הצ"ח שכשיש התגלות של אהבה שוב אין מקום לומר דיין האמת, כי או אז נוכחים לראות בהתגלות שהכל רחמים וחסדים מאבינו אב הרחמן, ולא מפסיקים אף לרגע לומר שירה בפה מלא.

ונראה להוסיף בזה רמז בהקדם דבריו של רביה"ק העמרת צבי מזידיטשוב זי"ע (הוצא צנזי שלשים ויפתח יוסף פר' מולדות ד"ה ויעמר יתק ה', ועוד) שאמר בקדשו על הכתוב בתהילים (סא י) 'פלג אלוקים מלא מים', שהנה אלוקים הוא מידת הדין, וההמתקה של שם אלוקים היא לחלק אותו לשנים, כי מחצית ממספר 'אלהי"ם' עולה כמנין 'טוב הו"ה'. וזה כוונת הכתוב כאן, 'פלג אלוקים' - הפלג והמחצית של שם אלוקים, הוא 'מלא מים' - מלא בחסדים הרמוזים במים כגודע (זוה"ק ס"ג רמג:), עכת"ד.

ונפלאים הדברים, שכן תיבות 'טוב הו"ה' שיר השירים' עולים בדיוק כמספר היחודא עילאה בפסוק 'שמע ישראל הו"ה אלהינו הו"ה אחד', חושבנא הדין כחושבנא הדין. והיינו כדאמרן, שכאשר זוכה האדם ליחוד הגמור, לזכור ולחיות שהכל בכל מכל כל הוא מהבורא המרחם, ולא יתכן שיהיה לו ממנו יתברך שום צער אמיתי, והוא חוזר לעצמו 'שמע ישראל ה' אלוקינו

אפילו לרנע ביום זה, כי יום גדול וקדוש הוא, ועת רצון שכל שערי רחמים פתוחים, ויכולים לקנות כל כך, וחבל על כל רגע שמבזבזים'.

יהא רעווא מן קדם אבוהון די בשמיא שנוכה באמת שיושפעו עלינו ממרום ההשפעות האלו של האמונה והבטחון, ווההכרה שאין שום רע יורד מן השמים אלא הכל הוא תכלית של חסדים וממקור י"ג מידות הרחמים, ונוכל לעבוד את בוראנו בשמחה ובהתחדשות מתוך הרחבת הדעת ומנוחת נפש הבוטח, ובאמירת השירה כעת נמשיך השפעות עצומות בכל העניינים לנו ולכל ישראל, ונוכה כבר להתגלות של 'והיתה לה' המלוכה והיה ה' למלך על כל הארץ' (עוזיה א כא, זכריה יד ט) במהרה בימינו אמן.

העולם הבא ולומר תמיד ברוך הטוב והמטיב בלי שום הפסק.

הלום ראיתי [בספר 'הגדה של פסח בית בלאז'וב' שנדמ"ח עמ' תקלב] הפלגה נוראה שאמר הרה"ק הצבי לצדיק מבלאז'וב זי"ע על עוצם השפעת היום הזה, שפעם אחת התבטא ואמר 'שברעתו היה לתקן שבחג שביעי של פסח יתפללו הצבור כמו ביום הכיפורים, וזאת מפני שיום זה הוא זמן מסוגל לפעול כל מיני ישועות בכל העניינים, ובפרט בענין פרנסה. אלא שנמנע מכך, כי אינו רוצה שיאמרו עליו כי נכדו של 'פסח יאווארניקער' - הוא אביו של הבני יששכר - מחדש דברים חדשים, ולכן אינו מצווה זאת'. עוד אמר: 'גלייבמ'ס מיר, אם היה לי את הכוחות הנכונים, לא הייתי עוזב את הבית המדרש

דברות קודש

רעווא דרעווין ונעילת החג שב"ק שביעי של פסח תשפ"ה

♦ 'ויוצא את עמו ישראל מתוכם לחרות עולם' ♦
החיזוק מיציאת מצרים וקריעת ים סוף להיות עבדי ה'
מתוך אמונה שלימה ומנוחת הנפש

שירה חדשה שבחו גאולים' שירת הים על גאולת הדעת ♦ 'זכר ליציאת מצרים'
ההשפעה הנצחית של יציאת מצרים ♦ 'שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה'
ההתבוננות בבריאה מחייבת את האמונה ♦ 'עבדי ה' ולא עבדי פרעה' תכלית יציאת
מצרים להיות עבדי ה' ♦ 'כאשר ציוני ה' אלוקי' עבודת ה' רק כדי לקיים רצון
השי"ת ♦ 'ולשירי לב שמחה' השמחה הנשפעת בכוח האמונה ♦ 'אנו ובנינו
משועבדים היינו' הטפשות בשעבוד הנורא לפלאפון

בגמטריא 'דעת', כי זוהי הביזה הגדולה
ביותר, לקנות את הדעת הנכונה.

בזה מיישב החיד"א זי"ע (חומת סף פרשת בשלח
פסוק ט) את הקושיא למה לא אמרו
ישראל שירה תיכף בצאתם ממצרים, ומדוע
המתינו עד לנס קריעת ים סוף. ומבאר
החיד"א שטעם הדבר הוא שאת עשר
המכות שהיו במצרים עדיין לא מוכרחים
לפרש שהיה זה רק למוצת ישראל, כי היה
בזה גם עונש ותשלום לפרעה ולכל מצרים
ששעבדו את ישראל ומיאנו לשמוע בקול
השי"ת ולשלח את בני ישראל, וממילא לא
התבטאה בזה אהבת השי"ת לעמו באופן
גלוי לכל.

שירה חדשה שבחו גאולים'
שירת הים על גאולת הדעת

בעת מעמד קריעת ים סוף נאמר (שמות יד פסוק 6)
'ויאמינו בה' ובמשה עבדו', והיינו
שכלל ישראל זכו אז לקנות את בהירות
האמונה בהשי"ת שהוא הבורא והמנהיג לכל
הברואים והוא לברו עשה ועושה ויעשה
לכל המעשים. והשכילו הם באותו מעמד
לקנות את הדעת האמיתית של 'דע את
אלוקי אביך' (דברי הימים ב' כח ט), לדעת
ולהכיר במציאות האמיתית שכל הנעשה
בזה העולם הוא אך ורק מהבורא יתברך. ויש
ליתן רמז לזה, שתיבות 'ביזת הים' הם

ורק כעת כשכבר נפטרו ממצרים ומשעבודם, ואז עשה להם הבורא ית"ש גם ומופת גלוי וקרע להם את הים, אף שלא היה בזה כל כך צורך, שהלא בני ישראל הלכו בים בצורת קשת וחזרו למקום שממנו יצאו, ואת מצרים היה יכול להשליך בים בעוד אופנים, והיה זה רק כדי לגלות לכל באי העולם את החביבות של הקדוש ברוך הוא לבני ישראל עם קרובו, ולהראות לעין כל שהוא יתברך שמו משגיה עליהם באופן פרטי ומיוחד, לכן מן הראוי שישבחו ויודו לפניו ויאמרו שירה לה', עכת"ד.

בזמן זה כשאנו מסיימים את חג הפסח זמן חרותנו, מוטל עלינו להתחזק בענין הדעת שיצאה מהגלות (פרע"ס שער חג המצות פ"ב), כי בזה תלוי ועומד כל ענין החרות, שכן ההחלטה אם להיות עבדי ה' ובני חורין מכל השעבדים, או חס ושלום להישאר משועבדים לקליפה ולמצרים, תלויה בדעתו של האדם. ולכן היום טוב של שביעי של פסח הוא הנעילה של חג הפסח, כי רק בכוח הדעת והאמונה שגשפעים בעת קריעת ים סוף, יכול כל איש ישראל להישאר בכל השנה במצב של חרות עולם.

זכר ליציאת מצרים'

ההשפעה הנצחית של יציאת מצרים

נודע מה שכתב בספר החינוך (פרשת צא מ"וה כה) בטעם הדבר שהתורה עושה עסק גדול כל כך ממצוות זכירת יציאת מצרים, וזה לשון קדשו: 'ואין מן התימה אם באו לנו מצוות רבות על זה, מצוות עשה ומצוות לא תעשה, כי הוא יסוד גדול ועמוד חזק בתורתנו ובאמונתנו. ועל כן אנו אומרים לעולם בברכותינו ובתפילותינו זכר ליציאת מצרים, לפי שהוא לנו אות ומופת גמור בחידוש העולם, וכי יש אלוה קדמון חפץ ויכול, פועל כל הנמצאות אל היש שהם עליו, ובידו לשנותם אל היש שיחפוץ בכל זמן מן הזמנים. כמו שעשה במצרים ששינה טבעי העולם בשבילנו, ועשה לנו אותות מחודשים גדולים ועצומים, הלא זה משתק כל כופר בחידוש העולם, ומקיים האמונה בדיעת השם יתברך, וכי השגחתו ויכולתו בכללים ובפרטים כולם, עכ"ל.

ביציאת מצרים ובקבלת התורה שהוא ההמשך ליציאת מצרים, נתברר ונתגלה לעין כל שיש מנהיג לבירה, וכמו שמביא השפת אמת זי"ע (פרשת צא תל"א ד"ה 46"ז) בשם זקנו החידושי הר"ם זי"ע שהעולם נברא בעשרה מאמרות (אבות פ"ה מ"ב) באופן של העלם והסתר, ותכלית עשרת המכות היתה כדי 'להסיר הקליפה והסתר מעשרה מאמרות', שיוכלו הכל

להכיר ולזכור שהבריאה כולה נבראה ומונחת בידיו של הבורא כל עולמים ברוך הוא. וכל זה נשאר לדורות בכוח יציאת מצרים, ולכן מוטל עלינו לזכור ולדבר מזה בכל יום תמיד וכדברי החינוך.

'שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה' ההתבוננות בבריאה מחייבת את האמונה

גם אומות העולם והכופרים שלא מאמינים בבריאת העולם עפ"ל, ומדמים בעצמם כל מידי דמיונות ושקרים שלא מתקבלים על הדעת ומלאים בדברי הבל ורעות רוח, גם הם בעצם היו מוכרחים להאמין בכל זה, כי אין שום הבנה אחרת לומר אך נברא כל העולם עם כל פרטיו וחלקיו, וטעם הדבר שאינם מכירים בזה כבר אמר הגה"ק ר' אלחנן וסרמן זי"ע, שהם משוחדים בידי תאוותיהם ומשיכותיהם, עד שזה מסמא את עיניהם מראות נוכחה, כי אין שיעור לשוחד ואפילו כשנוטל הדיין פרוטה אחת העידה התורה שהשוחד 'יעוור פקחים' (שמות כג ט), ומטעם זה אינם מתבוננים באמת הברורה אלא עושים ואומרים כל מיני רעיונות ומהלכים שמסתדרים להם לפי תשוקותיהם הנחותים והשפלים.

האדם שמתגדל ונולד בתוך עולם השקר של הכפירה והאפיקורסות, והעולם כמנהגו נוהג כשיום רודף יום בלי רגע של

מחשבה והתבוננות, פשוט שלא תהיה לו שום התבוננות ומחשבה מעמיקה ונכונה. ובאמת כשהגיע האדם הראשון ללבנה לפני כשישים שנה, ודרכו רגליו על אדמת הירח, אזי מיד כשנשא את עיניו וראה את הבריאה המופלאה שנשקפה מולו, מרוב התרגשות והתפעלות לא הצליח להתאפק וקרא בקול גדול שאכן רואים בחוש שיש אלוקים שברא כל זאת. כי כאמור, כל זמן שהאדם חי כאן בשקר לא ישים לב לכל הסובב אותו, ויכול לחיות במפשות מופלגת עם כל מיני 'תאוותיות' וכדומה, ורק כשיצא מעל לכיפת הרקיע וממצבו הרגיל, מיד רואה נוכחה מי ברא אלה.

אשרינו שזכינו שאנו העם הנבחר שאותנו הוציא השי"ת ממצרים כדי שנהיה עם סגולתו, כמו שאמר הכתוב (צמדצ טו מה) 'אני ה' אלוקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים', והתפקיד שלנו הוא לא להניח ליצר הרע להכניס בנו דמיונות שווא של כפירה ח"ו ולתלות את העובר עלינו במקרי העולם, אלא להתחזק תמיד בידעיה שאין שום מציאות מבלעדי השי"ת, ואין שום חיות לשום נברא אילולא דבר ה' המחיהו תמיד בכל עת ורגע.

'עבדי ה' ולא עבדי פרעה'
תכלית יציאת מצרים להיות עבדי ה'

בפרט כשזכינו לבער את החמץ ולעשותו כעפרא דארעא, ובמשך שבעת ימים נזהרנו מאכילת חמץ, והכנסנו לתוכנו את המצה הקדושה, שהיא 'אסוּוּתָּא למיעל ולמנדע ברזא דמהימנותא' (זו"ק ס"ז קפג:), והיא עושה מאיתנו מציאות חדשה של עבדי ה' המלאים באמונה. וכדבריו המופלאים של הר"ק האבני נזר זי"ע (הוצא צפרדס יוסף פרשת צא אות סה, ובאמרי אמת לימים הראשונים של פסח תרס"ו ד"ה כתיב פסח, הביא כן בשם אביו השפת אמת זי"ע) שהנה נפסק להלכה ברמב"ם (שצעות פ"א ה"ו) שהנשבע שלא יאכל שבעה ימים הרי זו שבועת שווא, כי אי אפשר להתקיים שבעת ימים בלא אכילה. וממילא נמצא שבחלוף עלינו חג הפסח, בו נזהרנו שבעת ימים מאכילת חמץ, קיבלנו חיות חדשה של קדושה, כי אילולא המצה לא יכלנו להישאר בחיים, ואם כן אנו כעת כבריאה חדשה שכל חיותה היא רק מצד הקדושה, עכ"ד.

התבליִית שבשבילה נבחרנו מכל העמים היא בכדי שנתעלה ונתחזק לחיות עם קבלת עול מלכות שמים מתוך אמונה ושמחה, ולהיות בני חורין המשוחררים מכל דאגה ומכל שעבוד, כי האדם שאינו חי עם שלימות האמונה והידיעה בהשגחה פרטית, בנקל יפול לעצבות ולדאגות, כפירוש הר"ק מקאברין זי"ע (אמרו טהורות קוצרין) תהלים קטו ד"ה ענניהם) בלשון הכתוב בתהילים (קטו ד)

'עצביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם', שהעצבות נגרמת על ידי שחושב האדם ומדמה בדעתו שהכסף וזהב שיש לו או שאין לו הם מעשה ידי האדם, ולכן הוא מתמלא בפחדים ובעצבון על כל צעד ושעל, ואילו 'המאמין לא יחוש משום יסורין בעולם ובכל עניני העולם הן ולאן שוין אצלו בהשוואה אמיתית' [לשון התניא (אגרת הקדש פרק יא)], והוא זוכר שכל מה שיש לו זהו מה שהקב"ה נותן ומזמין לו, ומה שאין לו הוא לטובתו הנצחית, וכולו מלא שמחה וחרווה בלי שום צרה יגון ואנחה.

איש יהודי שחי וזכר שכל מצב הוא מאיתו ית"ש, ובכדי למלאות בזה המצב עצמו את רצון השי"ת, בנקל יהיה מלא שמחה תמיד, וכמעשה שהיה (ראה צווינג דנהולא הנדמ"ח עמ' תפד) עם האחים הקדושים הר"ק הר"א מליז'ענסק והר"ק הר"ז מאניפולי זי"ע, שלסיבה מסוימת הושלכו פעם לבית האסורים שהיה בו בור של שופכין עד שלא יכלו לומר שם דברים שבקדושה, והיו בראותם זאת פצחו בריקוד ובזמרה מסביב לבור זה, כיון שזכרו שהשי"ת הביא אותם לפה ושמחו על שהם זוכים כעת לקיים את ציווי ה' שלא לומר כאן שום דבר שבקדושה, ובכל רגע הם הרי מקיימים עוד מצווה.

זוהי השקפה נכונה של הצדיקים הקדושים, שלא עבדו את עצמם אלא אך ורק את

השי"ת בעצמו, וממילא שמחו בכל מצב ברצון השי"ת שיכלו לקיים אז. וזכרנו שפעמים רבות שמעתי מכ"ק מורי חמי [מרן אדמו"ר הגה"ק מתולדות אהרן] זי"ע שהיה חוזר בשם הרה"ק מצאנו זי"ע [שהשבוע כ"ה ניסן] חל יומא ההילולא קדישא דיליה שאמר שאסור שיהיה ליהודי שום רצון עצמי, וגם לא רצון להיות 'ערליכער איד'. ובמשך שנים רבות לא זכיתי להבין את דבריו הקדושים, עד שפעם אחת הבנתי שכוונת קדשו היתה לדברים האלו, שאל לו לאדם לרצות להיות 'ערליכער איד', אלא עליו להיות 'ערליכער איד' כי זה מה שרצון ה' ממנו, והדברים עתיקין.

'כאשר ציווני ה' אלוקי' עבודת ה' רק כדי לקיים רצון השי"ת

כבר נודע המעשה שהיה עם רביה"ק העמרת צבי מוידויטשוב זי"ע שבימי חורפו נכנס לפני רבו הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע ובידו דף של קבלות טובות שכתב על כל סדר היום, מה ילמד בכל זמן ומתי יעשה תענית דיבור וכדומה, וכשנטל הרבי מלובלין את הדף ועבר על הדברים, נהנה מאוד ושיבח את מה שכתב שם, אבל הוסיף על כל קבלה וקבלה את המילים 'ולפעמים להיפך' [המעשה הובא בספר זהב ששא למחרש"ג פרשת בשלח ד"ה ונראה לבאר יותר, בשם בעמח"ס בית יצחק זי"ע, ועי' בספח"ק זאת זכרון הנהגות ד"ה על

כל, שהרבי מלובלין אמר על כל הנהגות המובאים שם: 'וכל הנ"ל לפעמים צריך להיפך להתנהג', וע"ע אנרא דכלה פר' ראה ד"ה לא תעשון כן]. דהיינו שהן אמנם מוטל על האדם להתחזק בסדר יומו הרגיל והקבוע בתפילה ובסדר הלימוד וכדומה, אבל עם זאת עליו להיזהר מהיצר הרע שאומר לו היום 'עשה כך' (שבת קס:). ורוצה שיעבוד את עצמו ולא את השי"ת ולכן לא ישנה כלום מרצונותיו, אבל האמת היא שצריך לזכור שאיננו עובדים את עצמנו אלא את השי"ת, ולכן צריך תמיד לבחון מה ה' אלוקינו שואל ורוצה מעימנו בזמן ובמקום הזה.

ולדוגמא בעלמא, כמה יהודים היו רוצים כליל הסדר תשפ"ה לשבת בביתם כשבני המשפחה יושבים סביב לשולחנם כשתילי זיתים והכל הולך כמו שתכננו ורצו מראש, אבל למעשה רצתה ההשגחה העליונה שיהיו במקום נידח, אם בבית החולים ל"ע או במקום אחר. והנה אם זוכה היהודי להיות עבד ה' אמיתי, הוא מבין אל נכון שאמנם הוא היה רוצה תענוג רוחני מסוג אחד, אבל השי"ת רוצה ממנו בשנה זאת משהו אחר, וממילא הוא מתחזק לעבוד את השי"ת במקומו, ועורך את הסדר בבית הרפואה עם שמחה וסיפוק, מוכן שזה מביא נחת רוח גדול לפניו ית"ש, שבנו היקר מבטל לגמרי את רצונו - ואפילו רצון קדוש - מפני רצון המקום.

מקאמארנא זי"ע (הוצא נמשגת שכיר פר' תולדות ד"ה מדרש פליאה) את דברי הגמרא (סנהדרין קו:): 'אין תורתו של דואג אלא משפה ולחויץ', שמי שעדיין דואג מענייני העולם - אות הוא שתורתו ולימודו אינו בפנימיות ובאמת, כי אם היה לומד כראוי את תורת ה', והיה מחדיר בנפשו את האמונה הבהירה הנשפעת בכוח התורה, לא היו לו שום דאגות.

עלינו לחזור על זה ולהתחזק שוב ושוב ביסוד הזה, ואת כל זה נמשיך מימי הפסח הקדושים, לשנן ולזכור שהשי"ת משגיח עלינו בכל רגע ורגע בפרטיות ממש, ואין שום מציאות מבלעדיו יתברך, וממילא מה לנו כי נדאג ונהיה מוטרדים מענין זה או אחר, וכדברי החינוך שהזכרנו, שזה תכלית כל התורה והמצוות. ואין שום טעם להתמלא צער שהדאלער ירד או עלה וכדומה... וכי המזונות הקצובים לאדם מהבורא ית"ש מראש השנה ועד יום הכיפורים (צ"ה טז.). תלויים ועומדים בשער של הדאלער, אתמהה.

בזה יש לבאר את דברי הספר יצירה (פ"ה מ"ז, כגירסת הצני יששכר צמאמרי ניסן מאמר 66 אות 5) שבחודש ניסן 'המליך את ה' בשיחה ורגל ימין בנפשו', שהנה הצירוף של חודש ניסן יוצא מהפסוק (תהלים לו יא) 'ישמחו השמים ותגל הארץ' (משנת חסידים פ"א מ"ב), כי

ולעומת זאת כמה טועה הוא אותו האדם שמתמלא ברוגז ובטענות, ולא מבין למה הוא בדיוק כליל הסדר בבית החולים, ותולה את זה באשמתו של פלוני ואלמוני שלא נזהר ולא עזר וכדו', והוא כביכול 'נוקם' בהשי"ת רח"ל, ועורך את כל הסדר בחמיצות ובמהירות כמי שכפאו שד, ותוך כמה דקות כבר גומר הכל והולך לישון... וכי הוא נוקם כאן במישהו, וכי אינו יודע ואינו מבין שבהתנהגותו זאת כשהוא משועבד למצב כזה או אחר הוא נשאר במצרים, שהרי כל תכלית יציאת מצרים היא להיות בני חורין, ולעבוד את השי"ת בלא שום צמצום ושעבוד לשום דבר ומצב, ולזכור שכל הנעשה בעולם הוא רצון ה' ובהשגחה פרטית מדוקדקת.

'ולישרי לב שמחה'

השמחה הנשפעת בכוח האמונה

זוהי מהות הדעת הנשפעת בביות הים, להיות מקושר ודבוק לידיעה ולהכרה הזאת, לזכור תמיד את החיוק והשכל הישר, ולחיות עם האמונה בהנהגת השי"ת את כל הבריאה כולה בלא שום כוח זולתו, ועל ידי זה לזכות להיות עבד ה' תמיד, בשמחה ובטוב לבב, עם הידיעה הברורה שכל מצב הוא בהשגחה מלעילא והטוב ביותר בעבורו, בלא שום דאגה ופחד. וכפי שפירש רביה"ק

בחדוש ניסן שבו זוכה האדם לבהירות
האמונה בכוח המצה והיום טוב הקדוש של
פסח, מתמלא הוא בשמחה וגילה גם
כשנראה בעיני בשר שיש לו איזה צער וצרה
ח"ו, ואזי לא רק בשמי שמים רואים שזה
למנוחה ושמחים בזה, אלא גם בארץ מתחת
יש התגלות של 'ותגל הארץ'.

והנה כבר הזכרנו כמה פעמים מדבריו של
הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין זי"ע
(דברי סופרים אות טז) שתיבת 'איוש' היא
גימטריא שיי"ו, ולכן לקח אברהם אבינו אתו
במלחמת המלכים את 'אליעזר' שהוא כמנין
שי"ח כמו שאמרו בגמרא (נדרים 32), כי עניינו
הוא לגבור ולהתחזק על האיוש ולזכור תמיד
שה' בעזרונו וכנוטריקון של שמו 'אלי - עזר',
ולכן זה מספר אחד יותר מיאוש, עכ"ל.
וממילא בחדוש ניסן שבני ישראל מתחזקים
באמונה פשוטה, מתגלה ענין השיחה
שמרמו על מנין שי"ח הגובר על העצבות
והיאוש, ובוה זוכה האדם שכל דרכיו יהיו
ברגל ימין, 'מיט א רעכטע פיס', כי כשיהיו
חי עם אמונה אזי הכל הולך לו 'ברגל ימין'.

'אנו ובנינו משועבדים היינו' הטפשות בשעבוד הנורא לפלאפון

יעזור השי"ת שאכן נזכה להתחזק בזה
ולהמשיך את אור האמונה והחיוזק
הזה לכל ימות השנה, ובה נוכל להיות

עבדי ה' בחיוזק ובשמחה, בלא שום
שעבוד לשום דבר ומצב מענייני העולם.
ולזכור תמיד שכל מאורע הבא עלינו הוא
בהשגחה פרטית מלעילא, וביכולתנו
תמיד למלאות בזה הענין עצמו את רצון
השי"ת. וכל שכן שלא להשתעבד בידיים
לפלאפון האדור, 'דער פארשאלטענע
מלפון' - כפי ששמעתי את מרן בעל שבט
הלוי זי"ע מגדירו בדרשת שבת הגדול,
שגזול את מנוחת נפשו וחרותו של האדם.

אני כבר מחכה שנים רבות לשמוע
ממישהו אחד שהפסיד מזה שלא
לקח אתו את הפלאפון לבית המדרש,
[ואני מוכן לשלם לו את מה שהפסיד מכך עד
סכום של מליון דאלער...] והרי ברור ופשוט
שאין אדם שומע לי ומפסיד (דברים רנה ד ט).
וכמה יש לזעוק ולהתריע על החורבן
הנורא והאיום והמחלה העצומה של
השעבוד לפלאפון, עד שיש מצב שנכנסים
לבית המדרש עם פלאפון דלוק ומביטים
בו בכל רגע אם מישחו התקשר, וכי גם
את הזמן המועט שמקדישים לתורה
ולתפילה צריך להפסיק כל רגע ולבלבל
את הראש בלי משהו של מנוחת הנפש
וכובד ראש, אתמהה.

ברוך ה' שכאן בבית המדרש נהוג כבר
שנים רבות שלא מכניסים שום
פלאפון דלוק לבית המדרש, הגם שצריך

גם בזה חיזוק כי ישנם החושבים שהם מרמים מישחו ונכנסים עם זה, ואף שכתוב במפורש על הדלת שהנכנס לכאן עם פלאפון דלוק יש לו דין של נכנס בגזילה, ואולי הם חושבים שאני מוחל ומוותר, אבל אני אומר בבירור שאינני מוחל על זה וזה מאוד כואב לי, אבל אין לי את הכוחות להילחם עם כל אחד. והלוואי שיהיה לחם את השכל הישר שלא להיכנס עם הפלאפון המסואב והמשוקץ והמתועב לתוך היכל ה', וזה ממש שגעון ומפשות שאין לתאר, וכי עד שאתה כבר מגיע לבית המדרש אתה מוכרח להכניס יחד איתך את בית האסורים שלך, ולמה לא תשמח שיש לך אפשרות להתנתק מהשעבוד הזה לזמן מה.

כ"ק מורי חמי זי"ע היה אומר בסיום ליל הסדר, שאמנם עבר כבר ליל הסדר ועדיין לא נושענו בגאולה השלימה, אבל אנו סמוכים ובטוחים בבירור שהשי"ת יגאלנו במהרה, ואומרים 'אדיר הוא יבנה ביתו בקרוב'. ויהא רעוא שאכן נזכה שהשי"ת יחוס וירחם עלינו, ובזכות היום טוב של 'פסח' שהוא ראשי תיבות של ג' שמות הפרנסה - פא"י סא"ל חת"ך, כדברי רביה"ק העמרת צבי מזידיטשוב זי"ע (הוצא צעזע קדושות מערכה 1 מכתב 3' ממחנה הרה"ק מראזלא זי"ע) נזכה לשפיע רב של פרנסה בהרחבה גדולה, לרפואות ולישועות בכל העניינים, לזיווגים הגונים ולנחת דקדושה, ובמהרה יתבטלו כל כוחות הרע ויתגלה כבוד השי"ת בביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

דא"ח דברים חוצבים להבות אש מנהמת לב כ"ק מרן רבינו אב"ד שליט"א במעמד נעילת חג רעווא דרעווין חג הפסח תשפ"ה העל"ט

יעזור השי"ת שאכן נזכה להתחזק בזה ולהמשיך את אור האמונה והחיוק הזה לכל ימות השנה, ובוה נוכל להיות עבדי ה' בחיוק ובשמחה, בלא שום שעבוד לשום דבר ומצב מענייני העולם. ולזכור תמיד שכל מאורע הבא עלינו הוא בהשגחה פרטית מלעילא, וביכולתנו תמיד למלאות בזה הענין עצמו את רצון השי"ת. וכל שכן שלא להשתעבד בידיים לפלאפון הארור, 'דער פארשאלטענע טלפון' - כפי ששמעתי את מרן בעל שבט הלוי זי"ע מגידרו בדרשת שבת הגדול, שגזל את מנוחת נפשו וחרותו של האדם.

אני כבר מחכה שנים רבות לשמוע ממישהו אחד שהפסיד מזה שלא לקח אתו את הפלאפון לבית המדרש, [ואני מוכן לשלם לו את מה שהפסיד מכך עד סכום של מליון דאלער...] והרי ברור ופשוט שאין אדם שומע לי ומפסיד (נכנס) נכס (ד' טו). וכמה יש לעזוק ולהתריע על החורבן הנורא והאיום והמחלה העצומה של השעבוד לפלאפון, עד שיש מצב שנכנסים לבית המדרש עם פלאפון דלוק ומביטים בו בכל רגע אם מישהו התקשר, וכי גם את הזמן המועט שמקדישים לתורה ולתפילה צריך להפסיק כל רגע ולבלבל את הראש בלי משהו של מנוחת הנפש וכבוד ראש, אתמהה.

ברוך ה' שכאן בבית המדרש נהוג כבר שנים רבות שלא מכניסים שום פלאפון דלוק לבית המדרש, הגם שצריך גם בזה חיוק כי ישנם החושבים שהם מרמים מישהו ונכנסים עם זה, ואף שכתוב במפורש על הדלת שהנכנס לכאן עם פלאפון דלוק יש לו דין של נכנס בגזילה, ואולי הם חושבים שאני מוחל ומזוהר, אבל אני אומר בבירור שאיני מוחל על זה וזה מאוד כואב לי, אבל אין לי את המוחות להילחם עם כל אחד. והלואי שיהיה להם את השכל הישר שלא להיכנס עם הפלאפון המסואב והמשוקץ והמתועב לתוך היכל ה', וזה ממש שגעון ומפשות שאין לתאר, וכי עד שאתה כבר מגיע לבית המדרש אתה מוכרח להכניס יחד איתך את בית האסורים שלך, ולמה לא תשמה שיש לך אפשרות להתנתק מהשעבוד הזה לזמן מה.

(מתוך אמונים נלך פר' שמיני תשפ"ה עמ' טז)

כולנו מקבלים על עצמינו ביתר שאת ועז
 לבית ה' נכנסים ללא פלאפון!!!

**ואלו יעמדו על הברכה ידידנו הנכבדים הע"י
שנרבה לבם לקחת חלק בהוצאות הגליון לזיכוי הרבים**

חדב"ג הגאון רבי אהרן היילפרין שליט"א

לטו"ג זקינו

הרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זי"ע

לדגל יומד"ק כ"ה ניסן

**זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב
מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה**

חדב"ג הגאון רבי שמעון נ. הלברשטאם שליט"א

לטו"ג זקינו הרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זי"ע

לדגל יומד"ק כ"ה ניסן

ולע"ג זקינו כ"ק בעל דברי משה מצאנז טשאקאווע זצוק"ל

לדגל יומד"ק כ"ה ניסן

זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה

הרה"ג ר' נפתלי הירצקא טוסיג שליט"א

לדגל הולדת בתו תחי'

למזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת

**זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב
מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה**

**להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058.32.94.976**